

Příběh o mém tatínkovi

Klára Horáková

Vedoucí práce: Mgr. Jitka Tichá

„Jé, ahoj Venouši. Tak se zase potkáváme. Už jsem ti povídala příběh o mém tatínkovi?“

„Ještě ne, Aleno. Ale hrozně rád si ho poslechnu.“

„Tak dobře, ale sedni si pohodlně, nechci, abys mě během vyprávění přerušoval.“

„Jo, dobře.“

„A neboj se, je to příběh se šťastným koncem.“

Jak už jsem řekla, jmenuji se Alena Tichá, rozená Zarembová. Narodila jsem se dva roky před vypuknutím druhé světové války.

Můj tatínek se jmenoval Oldřich Zaremba.

Narodil se jako deváté dítě zemědělců. Byl velice nadaný a vystudoval elektrotechnickou školu v Brně. Poté musel jít na vojnu a tak se dostal do Hranic na Moravě, kde studoval na vojenské škole v tankistickém oboru. Tam se učili nejen vojenským disciplínám, ale i mluvit francouzsky, jezdit na koni, nebo třeba šermovat.

Teď to trochu odlehčím tím, že ti řeknu kde se moji rodiče seznámili.

Maminka Blažena byla zrovna u strýčka, bývalého důstojníka v Jindřichově Hradci, aby se naučila vést domácnost. Tam šla jednoho dne se strýčkem na ples, kde poznala mého tatínka Oldřicha a hned se zasnoubili. Jenomže tatínek se nemohl hned ženit, protože tam byla jistá pravidla, která se musela dodržet.

Jako například musela mít nevěsta finanční věno, ale Oldřich, jakožto voják neměl moc peněz a tak se maminka vrátila do Mukačeva a tatínka odvolali do Milovic poblíž Prahy (to bylo malé vojenské městečko). Až za tři roky se konečně vzali.

Byla to svatba o sto hostech. A to bys nevěřil, co tam jedli. Párky!

Po svatbě se přestěhovali do Prahy, kde jsem se narodila dva měsíce předtím (to znamená v červenci roku 1939), než vypukla druhá světová válka.

Tam tatínek vstoupil v dubnu 1939 do Obrany národa, což byla odbojácká organizace kde pracoval až do zatčení 17. ledna 1941. Velitelem této organizace byl kapitán Ulrych okres Mladá Boleslav.

Co to obnášelo? Vedl soupis lidí, kteří vlastnili zbraně, byl zástupcem okresního velitele tohoto odboje, vedl listiny velitelů, organizace pobytu mužstva v případě akce, příprava mobilizačního plánu akce, věděl kde jsou uskladněny výbušniny a mnoho dalších funkcí.

Po chycení velitele Ulrycha (kterého poté popravili v sekýrárně na Pankráci) chtěl utéct za hranice, jenomže to selhalo a kamaráda, který mu doklady opatřil a sám si udělal svoje chytili v Německu.

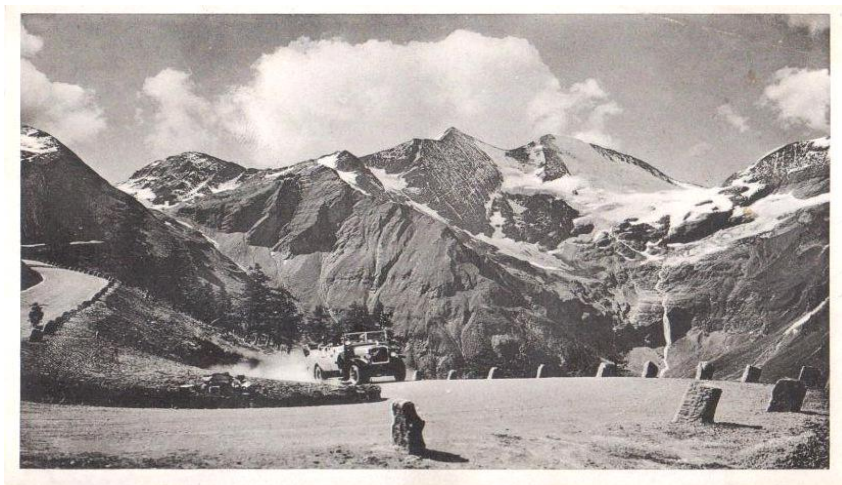
Někdo z nich ale musel mluvit, protože tatínka zatklo gestapo v lednu roku 1941. V noci prohledali celý náš dům, našli zbraně (to mu dost zhoršilo situaci při jeho zatýkání), ale ty nejdůležitější listiny

našli. Víš, Venouši, kde to bylo schované? Ve skříni s pojistkami.

Po zatčení ho odvedli do Pankráce, kde byl usvědčen z převzetí funkce mobilizačního důstojníka. Ale nebyla mu dokázána činnost. K té se nepřiznal ani při veškerém mučení (tím zachránil další lidi z odboje). Nejprve byl odvezen do Mladé Boleslavi k výslechu. Tam strávil několik týdnů a pak ho převezli do německého Bautzenu, kde ho opět vyslýchali. Nakonec ho převezli do Ulmu, kde se stal kovářem. Z toho Ulmu mi posílal v dopisech obrázky, kterých si Venouši cením snad nejvíce na světě.

Soud v Litoměřicích mu dal tři roky. Tam jsem poprvé navštívila tatínka. To si pamatuju docela jako by to bylo včera. Byla tam černá naolejovaná podlaha a já jsem seděla s tetou na dřevěné lavici a vtom přivedli takového vyhublého muže, který mi dal kyselý bonbon a na krk mi dal srdíčko vybroušené ze zubního kartáčku. Sám měl na krku kožené srdíčko, ve kterém měl moje vlásky jako talisman. Jako další místo k pobytu byl tatíček v Alpách, kde stavěl s dalšími vězni silnici na Gross Glockner.

Byla tam zima, a tatínek neměl žádné zimní oblečení. Často tam umírali vězni na zápal plic. Tam nám hlavně psal, abychom mu nějaké to teplé oblečení poslali a k tomu něco k jídlu.

Drahá maminko!

Zotěluji ti, že jsem od přeálku čerona, na novém
místě, pracuji v kovách, jest zde velká práce a dosti
směhu. Dostal jsem povolení, ať rašlat 1 kple' prádla,
měník, kapesník, 2 omuce, byčarohé puškavice, obzvěpí
mujádo, pastu na rudy, rybí tuk a vitaminy. Práce
jest dosti těžká, rolaštv' obhárování, ředěhjuv voduchou
a pinnou. Tyto upykhody nevyprovi ani opravdová' krása
alp. Jest to ale směne a směna, puvamena' vady edost.
Doufám ale, že zde dlouho nezůstane, vždyť v pinné
se zde pracovat nedá. Jest zde podvaz' vaduch a

U472 an sime Frau 472 Zuzenka
635
Oldřich Zarembka
Shafausbalt
Bernau am Chippose Obb.
POSTKARTE
Stange
1,00 (6 beibay)
RJC-DEPT.
006
Bernau
Ketchenpost
Vážená paní
Blážená Zarembková
Milovice 182 in Praha
Proktorát B. u M.

V Bernau se podařilo i mamince ho navštívit. Jindy ho nemohla ve vězení vidět, protože když si šla pro propůstku, tak ji velící důstojník roztrhal. Maminka se naštvála a na toho důstojníka křičela. Díkybohu odpoledne byl atentát na Prahu a tak se na tento malý přestupek zapomělo.

Jako poslední místo, kde byl tatíček uvězněn, byl Terezín. Tam ho převezli z Prahy, když ho nepustili po těch třech letech, které mu vyměřili. Terezín byla malá pevnost. Ne město, jako teď (ale i přesto tam musel být pořádek). Tam byli hlavně Židi, kteří čekali na transport do koncentračních táborů. A pak političtí vězni, kterým byl i můj tatíček. On měl v dokladech takové heslo, myslím, že to bylo: NÁVRAT NEŽÁDOUCÍ.

Ale ještě před odjezdem do Terezína se maminka dozvěděla, že se vězni budou řadit před nástupem do vlaku a tam jsme se s ním setkaly. Mně dal zase kyselý bonbon a mamince svůj kabát, ale v kapse toho kabátu měl důležité dokumenty pro odjezd do Terezína, nakonec se však všechno vyřešilo a tatíček odjel.

Ale ještě předtím se chtěl při zmatku dostat už nadobro ven a tak si odpočítal 4. dvůr a od něj ještě jednou a tam byla brána. Nikdo ji nehlídal, ale když prošel bránou tak si ho někdo všimnul a chytili ho. Dali mu za úkol držet po dvou cihlách na jedné ruce, které muse zdvihnout a stát tam. Všichni se na něj dívali a po chvíli ho začali obdivovat, že to tak dlouho dokáže vydržet. Nakonec, když ty ruce mohl spustit, tak mu ty cihly spadly, protože měl zdřevěnělé ruce. Jakmile cihly dopadly na zem, rozbily se a Němci ho nutili ty cihly dát dohromady. Pak ho zkopali a poslali zprávně na čtvrtý dvůr. Bohužel do nohy dostal sněť a chtěli mu ji uříznout, ale nakonec se tak nestalo. Poté odjel do Terezína. Když byl v Terezíně, tak tam byla velká epidemie skvrnitého tyfu, který se přenášel pomocí vši. Bylo to tam hrozné, protože tam měli jenom jeden záchod. Také se ráno budilil živí mezi mrtvými. Bylo veliké hladovění. Nakonec po odchodu Němců z České republiky tam přijel na pomoc Červený kříž, jenomže ti, které přijeli zachránit, stejně umřeli, protože v tom Terezíně zůstali. Mému tatínkovi se podařilo utéct, ale bohužel byl tím tyfem taky nakažen. Šel hrozně dlouho, protože neměl doklady, a tak se mohl jenom vozit načerno ve slammících a na nákladních autech, ale nakonec domů přece jenom přišel.

To jsem zase jednou seděla na okně a vidím po cestě přicházet dva muže. První byl dědeček a druhý vyhublý pán. Běžím mu naproti, mám hroznou radost. „Ahoj dědečku, křičím na něj.“ Když přijdu blíž, tak se mě dědeček zeptá : „Alenko, víš, kdo je tento pán?“ „Nevím, dědečku.“ „To je tvůj tatínek.“ Tak jsme se přivítali, maminka měla také hroznou radost. Ovšem, když byl už konečně doma, musel odjet do Německa, protože byl pořád nakažen. Díky bohu ho tamní doktoři zachránili, a tak se mohl vrátit zase

domů. Byl hodný a přísný zároveň.

Po nějaké době byl vyznamenán za statečnost a ještě mnoho dalších vyznamenání zdobilo jeho uniformu. Taky si je zasloužil.

Jsem ráda že tento příběh skončil dobře a jsem za to osudu vděčná.

„Tak co, líbil se ti příběh, Venouši?“

„Ano, Alenko. Byl skvělý. Tak si příště povíme zase jiný.“